

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İslamiyet'in Temelindeki Yalanlar – I

Bilindiği gibi İslamiyet genel olarak dört esastan oluşuyor:

“Kitap”. Yani “Kur’an”.

“Sünnet”. Yani “hadisler”.

“İcma”. Yani “Muhammed inanırlarından bir çağdaki yetkili hüküm üreticilerinin, ayet ya da hadisi göz önünde tutarak, bir konuda birleşmeler, görüş birliği etmeleri.”

“Kıyas”. Kısacası “karşılaştırma”. Buradaki anlamıyla da “ayette ve hadiste bulunmayan, ayette ya da hadiste bulunanla karşılaştırıp hüküm çıkarma”. Biraz daha uzun olarak: “Ayette ve hadiste bulunmayan bir konuyu, ayette ya da hadiste bulunan benzeriyle karşılaştırıp berikinin hükmünü öbüründe de görme ve ona göre uygulama” diye tanımlanabilir. Ayet ya da hadiste bulunduğu için örnek alınan konunun hükmü hangi nedene dayanıyorsa, ayet ve hadiste bulunan benzerinde de aynı nedenin bulunması, “kıyas” için “şart” görülür.

Bu durumda, gerçekte İslam’ın “ana temel”inin iki esastan oluştuğu anlaşılmaktadır. “Ayet”ler (Kuran) ve “hadis”ler.

Bu iki temelde yalan var mı yok mu, varsa ne kadar var? Şimdi onu görelim:

Önce hadislerden başlayalım:

“Uydurma”nın anlamı, Türkçe Sözlük’te “Yalan olarak düzme” olarak verilir (Bkz: TDK yayınlarından Türkçe Sözlük). Hadis uydurmanın anlamı da budur. Yalana başvurma anlamı da budur. Yalana başvurarak hadis olmayanı hadis diye göstermek de tam olarak budur.

Hadis uzmanlarının kitaplarında bu konu için başlı başına bölümler ayrılmıştır. Kimileri de bu konuda ayrı kitaplar yazmışlar, uydurma hadisleri sergilemişlerdir. Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları arasında da bu konuda kitaplar var: Yaşar Kandemir’in Mevzu (Uydurma) Hadisler adlı kitabı örnek olarak gösterilebilir.

Demek ki hadislere yalan karışmış. Karıştığı kesin, ama ne kadar?

Bu sorunun karşılığını Diyanet Yayınları’ndan bir kitapta görmek, ülkemizdeki okurlar için ilginç olabilir:

Yaşar Kandemir’in kitabında da yer alan bilgilerden:

“...Zahit hadiscilerin hadise olan sevgilerinden şüphe edilemez. Maksatlarındaki samimiyet, kabil-i inkar değildir. Lakin binlerce hadis uydurmak, onları Hz.Muhammed’e (s.a.v.) isnad etmek suretiyle -şüphesiz bilmeyerek- hadis ilmini öldürmeye çalışmışlardır.” (M.Yasar

Kandemir, Mevzu Hadisler, Ankara, 1975, Diyanet Yay., s.60. Dayandığı kaynak: Siddiki, Hadis Edebiyatı Tarihi, s.67.)

“Bilhassa terğib-terhib (özendirme, korkutma) maksadıyla binlerce hadis uyduran abid ve zahid kılıklı Müslümanlar, bu hareketi İslam’a hizmet niyetiyle yaptıklarını ve bundan dolayı Allah’tan mükafat beklediklerini istedikleri kadar söylesinler, şurası muhakkaktır ki İslam’a en büyük darbeyi onlar indirmişlerdir.” (Kandemir, aynı kitap, s.193)

“...Bugün hadis takdim edilen uydurmaların çoğunu ‘vazza’lar (hadis uydurucuları) icad etmişlerdir. Hadis uyduranların itiraflarında da görüldüğü üzere, **onbinlerce söz**, onlar tarafından belli bir maksadı ifade etmesi için bilfiil ortaya konmuştur.” (Kandemir, aynı kitap, s.176)

“Müslümanları hayra ve iyi ameller yapmaya teşvik etmek ve dinin çirkin gördüğü kötü hareketlerden sakındırmak maksadıyla hadis diye uydurulmuş sözler, mevzu (uydurma) hadisler arasında kabarık bir yekun tutmaktadır.” (Kandemir, aynı kitap, s.56)

“Tergip (sevaba özendirme) için uydurulan haberlerin (hadislerin) çoğu namaz ve oruç hakkında olmakla beraber, bunlar dışında kalan diğer ibadet nevilerini de sumulu içinde alan uydurmacılık hareketinde, fezailü’l Kur’an’a (ayet ve surelerin okunuşlarındaki sevaplara) ayrı bir ehemmiyet verildiği aşikardır. (...) **Her sure hakkında ayrı ayrı hadis uydurmaya kalkmışlardır.** Bu konuda hadis uyduranlardan biri de Meysere İbn Abdirabbih’dir. Ona: ‘Kim şu sureyi okursa bu kadar sevap kazanır.’ şeklindeki hadisi nereden aldığı sorulmuş, o da şu karşılığı vermiştir: ‘Halbuki, Kur’an okumaya teşvik etmek için ben uydurdum.’” (Kandemir, aynı kitap, s.58. Dayandığı kaynaklar: İraki Fethu’l-Mugis, 1/131, Ali el Kari Serhu Nuhbeti’l Fiker, İstanbul, 1327, s.128, Sevkani, el Fevaidü’l-Mecmua, s.315-317. Ibnu’l Cevzi, Kitabu’l-Mevzuat, varak 4 a:Zehebi, Mizan, 3/222)

“Zahidler bu mevzu (hadis uydurma) dışında yalan söyleyebilecek insanlar değillerdir. Onların hali, Yahya İbn Said el Kattan’ın (olm. 198/813): “Sahih kişileri, hadiste olduğu kadar hiçbir yerde yalancı gormedik.” sözünde en güzel ifadesini bulmuştur.” (Bkz: Kandemir, aynı kitap, s.59)

“Faki Ebu Bisr Ahmed İbn Muhammed el Mervezi (olm.323/934), zamanında sünneti (hadisi) muhaliflerine karşı en çok müdafaa eden bir zat olarak bilinmektedir. Bununla beraber hadis uydurmaktan çekinmemiştir.” (Kandemir, aynı kitap, s.59)

“Geceleri herkesten çok namaz kıldığı, gündüzleri herkesten çok oruç tuttuğu söylenen Ebu Davud Süleyman İbn Amr e’n-Neha’i (olm. III/IX. asr) de bu haline rağmen hadis uydurucusu olmaktan kurtulamamıştır.” (Kandemir, aynı kitap, s.59-60)

“Yirmi sene hiç kimseyle konuşmadan inzivada kaldığı (köşesinde ibadet ettiği) rivayet edilen Vehen İbn Hafs (olm. 250/864 civarı) fazilet ve takvasına rağmen hadis uydurmaktaydı.”(Kandemir, aynı kitap, s.60)

Konuyu kavramak için bu kadarı yeterli.

Şu kesin olarak ortaya çıkıyor : İslam'ın iki ana temelinden biri olan “hadisler”, YALANLARLA dolu!

Bu “uydurma hadisler” az sayıda değildir. “Binlercesi İslam dinine ‘hizmet’ amacıyla uydurulmuş. Hem de ‘Tanrı korkusu’ taşıyan, günahlardan titizlikle sakınmalarıyla tanınan, gece gündüz ibadet ettikleri dillerde destan ‘zahit’lerce, yani koyu, çok koyu dindar Müslümanlarca uydurulmuş. İnsanları İslam dinine kazandırma ve böylece Tanrı’dan “sevap” elde etmek düşüncesiyle...

İnsanları “İslam’a kazandırma amacıyla”, dince yasaklanmış görüneni de yapmanın kapısı en “Muellefetu’l-Kulub”, “gönülleri İslam’a kazandırılmak istenenler” anlamında. “Gönüllerine İslam girmemiş ya da iyice girmemiş” olanlar, İslam’a destek vermeleri istenenler. Bunlara “ganimet”lerden fazla pay verilmesi Muhammed’in buyruğuyla gerçekleşiyor. (Bkz: Buhari, e’s-Sahih, Kitabu Farzi’l-Humus/15, 19; Diyanet yayınlarından Tecrid, hadis no: 1296 , 1299-1303; Müslüm, e’s-Sahih Kitabu’z-Zekat/131-142, hadis no: 1059-1056...) Ayrıca zengin olsalar da bunlara ZEKAT verilmesi, Tevbe suresinin 60. ayetinde hükme bağlanıyor. Bunun, tam anlamıyla bir “RÜŞVET” olduğunu , ünlü Kur’an yorumcularından Taberi bile yazıyor. (Bkz: Taberi, Camui’l-Beyan, 10/113.) Muhammed, “rüşvet verene de, alana da Tanrı lanet etsin!” demişken (Bkz. Ebu Davud, Kitabu’l-Akdiyye, hadis no: 3580) oluyor bu. (Bu konuya ilişkin çok bilgi için, bkz. 2000’e doğru, 22-28 Kasım 1987, s.46-47.) Demek ki “İslam’a hizmet” için “haram” olanlar bile “mübah” sayılıyor. Bu durumda, yine “İslam’a hizmet” için “yalan” a başvurulup “hadis uydurulması” doğal kabul edilebilir.

Ne var ki “uydurma hadisler”in kimi, birçok konuda olduğu gibi, “zındık”ların, “dinsiz”lerin üstüne yıkılıyor.

Ünlü hadisçi İbnu Haceri’l-Askalani (ölm.1448) “Nuhbetu’l-Fiker” adlı kitabında ve onu “serh” eden (açıklamalar, notlar yazan) Ali el Kari (ölm. 1605) “serh”inde, birçokları gibi, en başta “dinsiz”leri (adimu’d-din) hadis uydurmakla suçluyor (Bkz. Serhu Nuhbeti’l-Fiker Fi Mustalahati Ehli’l-Eser, İstanbul 1327.s.126-127). Bu konuda aktarılanların bir kesimi şöyle:

“Dinsizler-zındıklar, 14 bin hadis uydurmuştur.” (Bkz: Serhu Nuhbeti’l Fiker, aynı yer) Yaşar Kandemir de “İslam düşmanlarının kasıtlı olarak hadis uydurmaları” başlığı altında aynı konuda ileri sürülen savlara yer veriyor. Suçu dinsizlere yüklemek çok kolay bir şey. Üstelik müminler, buna kolay inanırlar da. Kafir ve dinsizlerin yanında, savaşılan karşı inançtaki mezheplere, fırkalara da suç yükleniyor. Özellikle de Şiilere.

Yaşar Kandemir şunları yazıyor:

“Muhtelif fırkalar içerisinde en çok hadis uyduranların Şiiler olduğu bilinmektedir. Zira İranlı, Bizanslı, Yahudi ve diğer milletlere mensup birçok İslam aleyhtarının koyu bir şiir ve ehl-i beyt muhibbi (severi) olarak faaliyet göstermeyi durumlarına daha elverişli bulmaları sebebiyle bu rakamların artmasında, büyük miktarda hisseleri mevcuttur...” (Kandemir, Mevzu Hadisler, Diyanet yay., s.52)

Düşünün, “fıkıh”a “uydurma hadisler” karışmış. Yani “ibadetiyle, öteki hükümleriyle İslam hukuku da “uydurma hadisler”le hastalıklı. Bu durumda işin içinden nasıl çıkılır?

Fıkıh konularında “mezhep”lerin birbirlerine sıkça karşı çıkışlarını herkes bilir. Bu karşı çıkışların kimi, “hadis”lerden kaynaklanır. Kimi, “hadisin yorumu”ndan; kimiyse “hadisin kendisi”nden... Birinin öne sürdüğü hadisi öbürünün kabul etmediği görülür. Örneğin: “Abdest”li insanın vücudunun herhangi bir yerinden kan çıkar ve çevresine yayılırsa abdesti bozulur mu, bozulmaz mı? Ya da insan ağız dolusu kussa bu kusma abdesti bozar mı bozmaz mı? Bu durumlarda Hanefi mezhebi “Evet!” derken, Safii mezhebi “Hayır” diyor. İki mezhep de karşılıklı “hadis” ileri sürüyor, kendi görüşlerine kanıt olarak. Ve birbirinin ileri sürdüğü “hadis”i öbürü kabul etmiyor. (Bkz. El Mergmani, el Hidaye Serhu’l-Bidaye 1/8 ve öteki fıkıh kitapları.) Burada gösterilen hadisler uydurma olamaz mı? Ya da biri uydurma olup öteki uydurma değilse Müslümanların abdest ve ibadetleri ne olur? En azından bir kesiminki bir “yalan”, bir “uydurma” üstüne kurulu olmaz mı?

Dahası da var:

İslam hukukunda kimi kural çok geniş kapsamlı ve genel niteliktedir. Bu türden kurallara “el kavaidu’l-küllîye (genel kurallar) denir. Bu kuralların kimi ayetlere, kimi de hadislerle dayandırılır. İşte bu tür hadislerden kiminin uydurma olduğunu düşünün. Yani bir hadis düşünün ki, ondan bir genel kural çıkarılmış ve hukuk onun üstüne kurulmuş olsun. Var mıdır böyle hadis?

EVET!

İşte örneği: “Ez-zarurat, tubihu’l mahzurat”. Anlamı: “Zor durumlar, sakıncaları (haramları) /mübah (sakıncasız) yapar.” Bu, bir hadis olarak aktarılmış ve İslam hukukunun genel ve temel kurallarından biri yapılmıştır. (Genel kural yapıldığını görmek için bkz. Zeynu’l-Abidin İbn İbrahim, el Esbah ve’n-Nezair, Mısır, 1322, s.34.)

Uydurma hadisleri olabildiğince toplamaya çalışmış hadisçilerin kitaplarında bu hadis de yer alıyor ve uydurma olduğu belirtiliyor. (Bkz. Ali el Kari, el Mesnu’fi Hadis’il-Mevdu, Kahire, 1984, s.121, no:182.)

Yalana başvurularak uydurulmuş hadislerin ne denli yaygın olduğu, Müslüman hadis uzmanlarının açıklamalarında da açık seçik görülüyor. Binlerce, on binlerce... Üstelik her kesime yayılmış: İnanc kesimine, ahlak kesimine, ibadet kesimine, türlü hukuk kesimine... Kısacası, İslam’ın her dalına yayılmış yalanlar, uydurmalar. Çoğu da, “İslam’a hizmet” denerek...

Kime nasıl güvenirsiniz?

İki örnek üzerinde duralım:

Kitabı, Diyanet Yayınları arasında bulunan Yaşar Kandemir’den alıntılar yapılmıştır. Kandemir şunları yazar:

“Akıl almaz masallarıyla kıssacılar, esas gayesi halkı memnun etmek, onların keselerinden altın veya gümüş para sızdırmak olan efsane ticaretçisi durumuna düştüler. Bu hedeflerine varmak için de onlar, alelade halka taalluk edecek hikayelerin binlercesini uydurup Hz.Peygamber’e (s.a.v.) atfettiler ve onları dinleyicilerine anlattılar.”

Kandemir çeşitli kaynaklar göstererek bunları yazdıktan sonra şöyle der:

“Ahmed İbn Hanbel (olm.241/855) ile Yahya İbn Ma’in’in (olm.233/847) karşılaştıkları kıssacının davranışı, onların menfaatçi yönleriyle birlikte ne derece utanmaz olduklarını göstermesi bakımından ehemmiyetlidir.”

Daha sonra da birçok kaynakta gördüğümüz bir öyküye yer verir.

Öykünün özeti şöyle:

Ünlü bir hadisçi, Ahmed İbn Hanbel ile Yahya İbn Ma’in Bağdat’ta bir mescitte namaz kılmaktadırlar. O sırada öykülerini halka hadis diye yutturan biri, yine hadis diye bir söz aktarır. Buna da, “Bize Ahmed İbn Hanbel ve Yahya İbn Ma’in haber verdiler. Dediler ki...” diye başlar. Öykücü uzun uzun anlatır öyküsünü. İki hadisçi de şaşkınlık içinde dinlerler. Sonra öykücüyü yanlarına çağırıp konuşurlar:

Yahya: “Bu anlattıklarınızı sana hadis diye kim söyledi?”

Öykücü: “Ahmed Bin Hanbel ile Yahya İbn Ma’in. Bunlar söylediler.”

Yahya: “Yahya İbn Ma’in benim. Bu yanımdaki de Ahmed İbn Hanbel. İlle de yalan söylemek istiyorsan, buna bizim adımızı karıştırma!”

Öykücü : “Yahya İbn Ma’in’in ahmak olduğunu çoktandır duyardım; şimdi inandım ki bu doğru. Bre ahmak! Dünyada sizden başka Yahya İbn Ma’in ve Ahmed Bin Hanbel yok mu ki bana böyle diyorsun? Bu adları taşıyan 17 kişiden hadis yazmışumdır ben!”

Ahmed Bin Hanbel de kendi yüzünü koluyla kapatarak arkadaşına “Bırak şunu gitsin!” der. Öykücü de onlarla alay ederek oradan uzaklaşır. (Bkz. Kandemir. Mevzu Hadisler, s.86)

Bu aktarma, konuyla ilgili olan hemen tüm kitaplarda var.

Ama ne ölçüde doğru?

İşte orası belli değil. Anlatılış biçimine bakılırsa böyle bir olayın gerçekten yaşandığı kuşku. Yani ünlü iki hadisçinin böyle bir durumla karşılaştıklarını kesin olarak söylemek güç. Çünkü bu iki hadisçi o zaman da tanınmış kimselerdi. Bu nedenle şu sorular akla geliyor:

- O denli tanınmış ve ünlü oldukları halde, olayın geçtiği söylenen yerde onları tanıyan hiç kimse çıkmamış mı? Buna nasıl inanılır?

- İki ünlü hadisçi, hadis gibi çok önem verdikleri konuda, hadis uydurmacılarını her rastladıkları yerde rezil etme çabasında bulundukları ileri sürülüp dururken kendilerini neden savunmamışlardır? Öykücünün karşısında neden yılgınlık göstermişlerdir? Onu herkesin önünde rezil edecek biçimde kimliklerini neden kanıtlamamışlardır?

- Uydurma biçiminde de olsa işi, mesleği hadisle ilgili olan öykücü nasıl olmuş da bu ünlü iki hadisçiği görür görmez tanımamış? Eger tanımışsa, nasıl olmuş da onların adını kullanarak uydurma hadisi halka anlatabilmiş? Onların gözüne baka baka bunu nasıl yapabilmiş, buna nasıl cesaret edebilmiş?

Yine Kandemir, aynı kitapta, Yahya İbn Ma'in'den aktarılan bir söze yer verir. Aktarmaya göre bu ünlü hadisçi şöyle diyor:

- “Biz 30 ayrı tarikten (yoldan) yazmadığımız bir hadisi rivayet etmeyiz.” (Bkz. Kandemir, aynı kitap, s.131)

Hadis uzmanları bilirler ki böyle bir şey olamaz. Kandemir de “Bu ifade mübalağalı dahi bulunacak olsa...” diyor (bkz. aynı yer) ve mübalağalı olduğunu düşünebiliyor. Mübalağalı olan, tam gerçek değildir, içinde yalan vardır. Demek ki, bu ünlü hadisçi, en azından bu sözünü doğru söylemiyor, dahası yalan söylüyor. Bir yerde, hem de önemli bir yerde yalan söyleyebilen bir kimsenin, bir başka yerde doğru söyleyebileceğine nasıl inanılır?

Bir başka örnek üzerine düşünelim:

Uydurma hadisleri toplamak ve uydurmacılarla savaşmak alanında ünlü hadisçilerin kitaplarında yer alageldiğine göre:

Abdölmelik İbn Mervan, yani ünlü Emevi Halifesi (Halifeliğı: 685-705) bir gün, Şam halkından biriyle oturmaktadır. Yanındakilere sorar: “İrak halkının en bilgini (din bilgini) kimdir?” Onlar da birinin adını verirler. Abdölmelik o bilgiye iletilmek üzere bir mektup yazar ve Su'bi adında bir hadisçiyle gönderir. Su'bi; Tedmur'a vardığında, orada “Tanrı (kyamet için) iki sur yaratmıştır...” diye başlayıp halka hadis anlatan biriyle karşılaşır. Su'bi kendini tutamaz, karşı çıkar ve anlattığının uydurma olduğunu, Tanrı'nın “iki” değil, yalnızca “bir sur” yarattığını söyler. O sırada öğütçü ve çevresindekiler adama saldırırlar. Su'bi diyor ki:

- Vallahi yemin ederek: “Evet Tanrı bir değil 30 sur yarattı!” dedim de ancak o zaman yakamı biraktılar.” (Bkz. Celaluddin Suyuti, Tahziru'l Havass, Beyrut, 1984, s.203-204.)

Burada açıkça görülüyor ki “yalancı – uydurmacı”yla savaştığı bildirilen hadisçinin kendisi de, korkuyla da olsa “yalan söylüyor”. Hem de ant içerek ve Tanrı, iki falan değil, “30 sur yarattı!” diyerek. Öyleyse kime, nasıl güvenilebilir? Hangi “hadisçi”ye?

Kimi hadisçiler, hadis uydurmacılarıyla savaşıyor gibi görünmüşlerdir. Ama bu konuda ne ölçüde içtendirler? Bunun karşılığını vermek güç.

Hadis uydurmacılarıyla savaşıyor gibi görünenler, uydurma diye nitelediklerini toplamışlardır da. Bugün elimizde uydurma hadislerin toplandığı kitaplar vardır. Ne var ki, bunlara ne ölçüde güvenilebilir, bu bilinmez.

Yalancıyı Kovalayanın Yalancılığı!

Yalanla savaşmak için yalandan kaçınmak gerekir. Yani savaşçının kendisinde de yalan bulunmamalıdır. Güvenirlilik için bu başta gelir.

Oysa biz neler görüyoruz?

1 – En başta bakıyoruz ki mevzuat yani uydurma hadisler ile ilgili ve bunları toplamış olan kitaplar kimi hadislere ilişkin yargılarda birbirini tutmuyor. En azından bu var.

Yer yer alıntılar yaptığımız, Diyanet Yayınları’ndan Kandemir’in kitabında da şu tür satırlar yer alabiliyor:

“Hakim’im Müstedrek’inin zararı, sahih (sağlam) olmayan hadisleri sahih olarak takdim etmesi olduğu gibi, İbn-u Cevzii’nin Mevzuat’ının zararı da, bunun aksine, mevzu (uydurma) olmayan hadisi, mevzu saymasıdır.” (Bkz. Yaşar Kandemir, Mevzu Hadisler, s.142) Bunu diyenin, ünlü hadisçi İbn Haceri’l Askalani (olm. 1448) olduğunu da belirtiyor. (Kandemir’in dayanağı; Suyuti, Tedribu’r-Ravi, 1/279)

Yani bir hadis uzmanına (Askalani’ye) göre, yine önemli hadis uzmanı olan birinin (Hakim’in) kitabında (el Mustedrek) **sağlam olmayan hadisler sağlam gibi gösterilmiş**. Bir başka uzman da (İbnu’l-Cevzi), uydurma hadisleri topladığı kitabında (Kitabu’l Mevzuat), **uydurma olmayan hadisleri uydurma olarak göstermiştir**. Her ikisi de son derece düşündürücü.

Bu belirlemeye göre:

- Sağlam olmayana sağlam denirken, uydurma olmayana da uydurma deniyor.

Yine Kandemir’in kitabına yazdıklarından;

- Suyuti (Ölüm: 1505), mevzu (uydurma) sayılmaması icap eden **300** kadar hadisin Kitabı’l Mevzuat’ta bulunduğunu söylemektedir.” (Kandemir, aynı yer. Dayanağı: Suyuti’nin aynı kitabı, aynı yer.)

Demek ki uydurma olan “sağlam hadis”, ayrıca sağlam olan da “uydurma hadis” diye gösterilegelmiş. Hem de ilgili uzmanların kitaplarında...

2- Hadis avına çıkmış olanlar vardır. Kimi, avlayabildiği hadisi avlamış, kimi de uydurmuş. Bu yoldakilerin kimi de hadis uydurmacısı avında... Kandemir’in kitabında yer alan deyimıyla “sünnet koruyucu” (bkz: s.138), “hadislerin muhafızı” (bkz. s.129), aynı kitaptaki anlatımla “avının peşini bırakmayan azimli avcılar gibi” (bkz. s.134) uydurma hadis üreticilerinin ardında görülmüş. Ama hangi avcının, asıl avlamak istediği şey nedir? Orası pek belli değil. Çünkü ne

denli Allah, Peygamber, sevap-günah dense de tanık olunagelmıştır ki işin içinde çıkar var, itibar var. Bu dizide, önceki haftalarda, Kandemir’in kitabından da alıntılarla örnekler sunulmuştu. Örnekler, “hadis uydurmacıları”na ilişkindi. Ama avcılar durumunda görünenlerin de aynı geçerli ölçüyle, yani çıkar, itibar kazanma amacıyla yola koyulmadıklarını kesin söyleyebilecek bir kanıt yok. Kısacası; bu alanda herkesin her şeyi yapabileceği ve yaptığı düşünülebilir.

3 – Hadis avcıları kesiminde de, hadis uydurmacılarının avcıları görünenler kesiminde de türlü çıkarların yanında türlü eğilimlerde, ileri sürülenlerde etkin rol oynayagelmıştır. Bir çıkar kesiminden olan, öbür mezhepten olana iyi gözle bakmaz, bakmamıştır da. O onu, öbürü berikini karalamıştır. Örneğin “Sünni (Ehl’i Sünnet’ten)” hadis toplayıcıları ve uzmanları, başka “firka”lardan, örneğin “Şii”lerden olanları genellikle sağlam bulmamışlardır. Dahası karalamışlardır.

4 – “Hadislerin bekçileri” diye nitelenen ve uydurma hadis üretenlerin avına çıkmış görünen kimselerin kendileri de yalan söz söylemekten kurtulamamışlardır. Gerek uydurma olmayana “uydurmadır” ya da uydurma olana “uydurma değildir” diyerek; gerekse hadis belirlemelerinde gerek olamayacak savlar ileri sürerek... Daha önce örnek sunulmuştu.

Bir örnek daha:

Uydurma hadis üretenleri avlama yolunda görünen hadislerin koruyucuları, kimi zaman “yalancı”, “uydurmacı” diye yakaladıkları kimseler için şöyle demişlerdir:

- “İnsanların en yalancısı (ekzebu’n-nas)...”
- “Hadis uydurmacılığında o, en son basamak (ileyhi’l muntehafi’l-vaz)”
- “O, yalanın direği (huve ruknu’l-kizb)” (bu sözler için bkz. Kandemir, aynı kitap, s.118)

Herhangi bir kimse için bu türden sözler söylendiğinde, söylenen sözün abartmalı olduğu bilinir. Yani bilinir ki o söz yalanla karışıktır. Çünkü hiç kimse yalanın direği olacak noktada değildir. Yine hiç kimse, “hadis uydurmacılığında en son basamaktadır” diye nitelenemez. Ve hele insanların en yalancısı sözü hiçbir insan için söylenemez. İnsanların en yalancısının kim olduğu, nerede ve nasıl bilinebilir?

Demek ki hadis uydurmacısı olarak yakalanmış olan kimse için yalancı diyenin kendisi de yalan söyleyebiliyor. Öyleyse, hangisi sağlam (sahih), hangisi çürük ya da uydurma, kesin olarak nasıl bilinebilir? İslam dünyasında bu konuda ölçüler var kuşkusuz. Ama bunlar ne denli sağlam? Sorun burada.

İslamiyet’in Temelindeki Yalanlar – II

[İslamiyet’in Temelindeki Yalanlar – I Yazısı için burayı tıklayabilirsiniz.](#)

İslam’a hizmet deniliyor, Tanrı hoşnutluğunu kazanmak amacı güdülüp hadis uyduruluyor. Bunu ilk kısımda gördük. Karlı – kazançlı bir yol diye görülüyor, hadis uyduruluyor. Yalan söyleme

bir alışkanlık durumuna gelmiş, sayısız hadis uyduruluyor. Şu neden, bu neden... Ve sonuçta binlerce, on binlerce uydurulmuş hadis. Müslüman hadis uzmanlarının da belirledikleri böyle. Diyanet Yayınları'nda bir kitaptan sunduğumuz alıntılarla da bu açık seçik görülmüştür. Bir nokta daha var: Hadis uzmanlarından kimine göre, uydurma (mevzu) olan hadis, kimine göre hiç de öyle değil. Karmakarışık bir durum. Kime, kimlere, ne ölçüde , nasıl güvenileceği kestirilemiyor. Yalan üstüne yalan. Yalanlar dizi dizi, iç içe. Onca yalan içinde, gerçek nasıl bulunabilir, kesin olarak nasıl bilinebilir?

Müslüman hadisçiler, yani bu işin uzmanları, “hadis”in sağlamını, çürük ya da uydurma olanından ayırmak için kendilerine yöntem belirleyip benimseyegelmişlerdir. Sağlam diye niteledikleri hadis için, yani bir hadisin böyle nitelenebilmesi için koşullar koymuşlardır. Hadis uzmanları, bir hadise sağlam (sahih) diyebilmek için üç koşul gösterirler, bu koşullara bakalım:

1 – Adalet

Buradaki “adalet”le anlatılmak istenen “güvenilirliktir” diyebiliriz. Ne var ki bu güvenilirlik de özel bir güvenilirliktir. Çünkü bunda, takva ve mürüvvet (el mürüve) sahibi olmak koşulu aranır. “Takva”nın sözlük anlamı korunmadır. Din dilindeki anlamıysa, ahirete zararlı olan şeylerden korunmadır. Az da olabilir, çok da olabilir. En az derecesi, Tanrı’ya ortak koştaktan sakınıp korunmadır. En yüksek basamağıysa, kişinin gönlünü, iç dünyasını meşgul edebilecek her şeyden uzak tutmasıdır. Takva sahibi olan kimse, Tanrı’ya ortak koştaktan uzaklaşacağı gibi, haram işlemek, bir farz, vacibi yerine getirmemek türünden “kötü tutum ve davranışlarda” da bulunmayacak; ayrıca da, “sapık” sayılan mezheplerden birine bağlı olmayacaktır.

Adalet denen “özel güvenilirliğin” ikinci koşulu durumundaki mürüvvete gelince... Mürüvvet sahibi olabilmenin gerekleri de vardır : “Düşük (hasis)” sayılabilecek tutum ve davranışlardan, “aşağılık mesleklerden” de uzak kalma koşulları aranır. Çarşıda pazarda yiyen, içen herkesin gelip geçtiği yolda işeyen kimse mürüvvet sahibi sayılmaz. Ayak takımı durumundaki kimselerle arkadaşlık etmek, söyleşmek, çocuklarla oyun oynamak, güvercinle, kuşla uğraşıp eğlenmek, çok gülmek de mürüvvet sahibi olmaya aykırıdır. Eğer babadan kalma değilse kimi meslekler, zanaatlar da bağdaşmaz mürüvvete. Dericilik, hacamatçılık, dokumacılık eden kimse mürüvvet sahibi olarak görülmez. Eğer kötü karşılanıyorsa, erkek bile olsa açık baş gezen kimse de mürüvvet sahibi değildir. (Bütün bunlar için bkz. Davudu’l -Karsi, Serhun Ala Metni Usuli’l- Hadis Li’l-Birgivi, İstanbul, 1312, s.24-27; Ali el Kari, Serhu Nuhbeti’l-Fiker, İstanbul, 1327,s.51 ve ot.)

2- Zabt

Sözlük anlamıyla yakalama, ele geçirme, tutma, ezberleme demek. Din dilinde, hadis ezberleme ya da not alma anlamında kullanılır. “Ravi” de yani hadis alıp aktaran kimsede bu gücün bulunması da şart görülür. Hadis iyi ezberlenmeli, iyi not alınmalıdır (Bkz. Aynı kaynaklar).

Ne var ki, yukarıda sunulan alıntılardaki örneklerde de görüldüğü gibi adalet için ön koşul olan takva ve mürüvvet sahibi olmak, hadis uydurmaya engel olamamış; tersine, kimi insanları da bu duruma sürüklemiştir. Kimi takva ve mürüvvet sahibi kişiler, yani en koyu anlamıyla dindar

insanlar, Tanrı'ya daha çok yaklaşmak amacıyla, İslam'a hizmet, adam kazandırmak düşüncesiyle hadis uydurma yoluna gitmişlerdir.

3- Kesintisizlik

Hadisi kimin kimden aldığı belirtilirken, falanca filancadan, o da şu kişiden, o ondan, o da ondan... aldı denirken, Peygamber'e ya da sahabiye (Peygamber'in arkadaşına) değin hiç kesinti olmadan gidilmesi de hadisin sağlamlığı için şarttır. Bu da sonuncu şarttır. (bkz. Aynı kaynaklar)

Bu şartlardan her birinin yerine gelmiş sayılması için gerekli görülenler içinde öyleleri var ki, sağlam hadis elde etmeye varacağı yerde tersine sonuç veriyor. Örneğin takva ve mürüvvet... Yukarıda nasıl tersine sonuç verdiği belirtildi. Bunlardan mürüvveti düşünün. "Aşağılık meslektendir" denip mürüvvete aykırı sayılarak; diyelim bir dokumacıdan, bir kömürcüden, bir dericiden, vb. meslek sahiplerinden hadis almamak, yani bunu gerekli görmek büyük bir saçmalık değil mi? Ehli Sünnet dışı olmak, yani Sünni çığırın dışında kalan mezheplerden birinden olmamak da adaletin yani özel güvenilirliğin koşulu sayılıyor. (bkz. Aynı kaynaklar) Bu da bir başka saçmalık.

Kısacası: Gerçekler ortaya koyuyor ki, hadisçilerin, sağlam hadise ulaşabilme yöntemi olarak satılacılığı göründükleri yöntem sağlam değil, sakat ve saçma.

Hadisçilerin, bir hadisin uydurma olduğunun nasıl bilinebileceğine ilişkin ileri sürdükleri, net ve kesin ölçü niteliklerinde değildir. Hadisin sağlamlığına ilişkin koydukları kuralları da bir önceki yazımızda gördük; onlar da kesin sonuca götürecek nitelikte olmaktan uzak.

"Hadis Usulü" uzmanlarına göre, bir hadisin uydurma olduğu şu durumlarda bilinebilir;

1- Hadisi uyduran itiraf etmiştir. Yani ikrar (suçu boynuna alma) vardır.

Ne var ki böyle bir durumda bile hadisin uydurma olduğu yargısına kesin olarak varılamayacağı da kabul ediliyor uzmanlarca. (Bkz. Ali el Kari, Sehur Nuhbetu'l-Fiker, s.123)

2- Bir takım karineler (belirtiler, ipuçları) hadisin uydurma olduğu sonucuna götürmüştür.

- Hadisi aktaranın durumundan, tutumundan anlaşılmıştır. Hadisi aktaran, kendi durumuna uygun bir şey ortaya atma çabasıdadır. Adam şu uğraş, bu uğraş içindeyken hadis aktarmıştır. Adam sapık sayılan bir mezhebe bağlıdır.

Ama bu, kesin bir ölçüt olabilir mi?

- Hadis, Kur'an'ın kendisine ters düşüyordur. Örneğin, Tanrı'nın bir cisim olduğunu anlatmak gibi... Anlaşılır ki bunu aktaran, "el Mücessime (Tanrı'nın bir cisim olduğunu savunan)" mezhebe bağlıdır. (Bkz. Ali el Kari, aynı kitap, s.125)

Oysa Kur'an'ın da bir dediği bir dediğini tutmuyor çoğu kez. Ayet vardır ki “Tanrı’nın benzerinin bulunmadığını” anlatır (bkz. Şura: 11.); ayet de vardır ki, “Tanrı’nın iki elinden” (bkz.Maide: 64; Sad: 75), “yüzünden” (pek çok ayet içinde, örneğin bkz. Bakara: 115.) söz eder. Yani Tanrı’nın cisim olmadığını anlatan ayet bulunduğu gibi, cisim olduğunu anlatan ayetler de vardır. Hangisi ölçü alınacak?

- Söz konusu hadis, “mütevâtir (sağlamlığın en üst basamağından olan)” bir hadise aykırıdır. Öteki türden hadislerle aykırı olması yetmez. (Bkz. Ali el Kari, aynı yer)

Ne var ki, tevatür basamağına ulaşmış (mütevâtir) hadis sayısı pek azdır. Dolayısı ile bu ölçü de pek bir şeye yaramaz.

- Söz konusu hadis, eldeki güvenilir hadis kitaplarında bulunmamaktadır. (Bkz: Kandemir, Mevzu Hadisler, s.179)

Güvenilir hadis kitaplarında bulunmayan her hadise uydurma denemeyeceği açıktır.

- Söz konusu hadis, kesin hüküm veren “sözlü icma”ya aykırıdır.

Bu türden icma bulmak da kolay olmayacağına göre, bu ölçü de işe yarar durumda değil.

- Söz konusu hadis, açıkça akla aykırıdır ve bu aykırılık, yorumlarla da giderilememektedir.

Akıl ve bilim ölçüleri başkadır; din ölçüleri başkadır. Dindeki konular akıl ve bilim ölçülerine vurulduğunda işin içinden çıkılamaz. İslam’ın “amentu”sunda yer alan imanın esaslarını ele alalım. Hiçbiri, akıl ve bilim ölçülerine sığmaz. “Tanrı’ya inanç” da, “meleklerle inanç” da, “Tanrı’dan inme kitaplara inanç” da, “ahiret gününe inanç” da, “kadere inanç” da... Öyleyse akla ve bilime aykırılık da, hadisin uydurma olup olmadığını belirleyemez.

Bir konuda Muhammed’den aktarılan bir ölçü var:

MUHAMMED’DEN AKTARILAN BİR ÖLÇÜYE GÖRE, KİMİ ARKADAŞLARI YALANCIDIR, HADİS UYDURMACISIDIR.

Muhammed’in şöyle dediği aktarılır:

- Her işittiğini aktarıyor oluşu, bir adamın yalancılığı için yeterlidir. (Bkz.Muslim e’s-Sahih, el Mukaddime/5, hadis no:5)

Muhammed’in arkadaşları içinde, kendisinden işittiğini söyleyerek binlerce hadis rivayet edenler vardır. Bunlara “çok rivayet edenler” anlamında “muksirun” denir. Bir Ebu Hüreyre, 5374 hadis rivayet etmiştir (Bkz. Dr Subhi e’s-Sahih, Hadis İlikleri ve Hadis İstilahları, çev. M.Yaşar Kandemir, Ankara, 1981, Diyanet Yayınları’ndan, s.304). Şimdi bu Ebu Hüreyre (Peygamber’in ileri gelen arkadaşlarından), “Peygamber’den her işittiğini rivayet mi etmiştir?” Muhammed’den aktarılan yukarıdaki hadise göre, bu adamın, bu durumuyla yalancı sayılması gerekiyor. Kaldı ki bir insanın bu kadar hadisi ezberlemiş olması kolay kolay düşünülemez. Böyleyken,

Muhammed'in tüm arkadaşları, aralarında hiçbir ayrım yapılmaksızın adaletli yani güvenilir sayılıyor Müslüman hadisçilerce. Yani güvenilmemesi gerekenler bile güvenilir gösteriliyor.

Ve bu durumda, hadislerden hangilerinin uydurma olduğunu belirlemiş görünen Müslüman hadisçilerin sözlerine, belirlemelerine güvenilebilir mi?

Demek ki hadisler alanında yalandan kurtuluş yok. Ya Kur'an'dakiler?

Kuran Ayetlerindeki Yalanlar

İslam'ın temel iki kaynağından biri olan sünnetin yani hadislerin nasıl uydurmalarla, yalanlarla dolu olduğunu, İslam'ın kendi kaynaklarındaki belgelerle gördük. Şimdi öbür temel kaynağında, Kur'an'da -ki İslam'ın birinci temelidir- yalan var mı , yok mu onu göreceğiz.

Kur'an'ın anlattığına göre; Kur'an'a inanmayanlar, Muhammed'in "Tanrı'dan indirilmedir. Tanrı'dan gelmedir." diye sundukları için genellikle şöyle demişlerdir:

- "Bunlar eskilerin masalları, eskilerin uydurmalarıdır."

İnanmayanların böyle diyerek, Kur'an'ın Tanrı'dan gelme olduğuna inanmadıkları, Kur'an'da 9 yerde anlatılır (Bkz. En'am: 25, Enfal: 31, Nahl: 24, Mü'min: 83, Furkan: 5, Neml: 68, Ahkaf: 17, Kalem: 15, Mutaffifin: 13).

Kur'an'da "kıssa" denen pek çok öykü vardır. Bunların pek çoğunu da, çok eski toplumların söylencelerinden kutsal kitaplara geçmiş olan söylenceler oluşturur. Kur'an inanmazlarının, yukarıdaki sözü söylerken bu nedenle söylediklerine kuşku yok.

Kur'an'ın aktardığına göre, inanmazlar, Muhammed için, "Yalan uyduruyor!" (Bkz: Sebe: 8; Sure: 24) demişlerdir. Kur'an benzer suçlamaların başka peygamberler için de yapıldığını belirtir. Kamer suresinin 26. ve 27. ayetlerinin Diyanet çevirisindeki anlamları şöyle:

- "“Kitap, aramızda ona mı verilmiş? Hayır. O pek yalancı ve şımarığın biridir.’ dediler. Yarın kimin pek yalancı ve şımarık olduğunu bileceklerdir.” “Semud” toplumundan söz edilirken anlatılıyor bu.

İnanırlara göreyse Peygamber yalan söylemez ve Kur'an'da da yalan yoktur.

Gerçekten de, Kur'an eğer Tanrı sözüyse, içinde, gerçek diye sunduğu hiçbir şeyin yalan olmaması gerekir. Bu türden bir şey yok mudur Kur'an'da?

Eğer "Yoktur." denilirse nasıl bir durumun meydana geleceğine bakalım:

Kur'an'ın her anlattığı için gerçektir denirse, ayetlerinde, mucize olarak gerçekleştiği anlatılanları da gerçek saymak gerekir. Örneğin:

- “Bir adam, e e iyle birlikte olmuş, yüz yıl  l  olarak kaldıktan sonra dirilmi tir.” Bakara suresinin 259. ayetinde açıkça anlatılıyor bu. Ayetin anlamı daha önceki yazılarda yer almıştı.

Peki mümkün m ? Böyle bir şey olabilir mi? Bir insan, bir hayvan ölecek, yüz yıl  l  kalacak, sonra dirilecek. Bunun olabileceği düşünülebilir mi?

Kesinlikle biliyoruz ki, bilimin hiçbir dalı buna “Evet!” demez.

Paramparça edilen dört ku , parçaları alınıp da lara konulduktan sonra, İbrahim’in  a ırmasıyla dirilmi ler, uçarak onun yanına gelmişlerdir. Bu da aynı surenin, 260. ayetinde anlatılıyor. Yorumu morumu yok, açıkça! “Ayet”in anlattığını “gerçek” sayarsak bunu da gerçek saymamız gerekir. Ne var ki, bilim hiçbir dalıyla buna “Evet!” demez. Tüm bilim verileri, bu tür şeyler için “Hayır!” der, “Olamaz!” der.

- “İsa, mucize olarak ölüyü diriltmi tir.”

Ayetlerde bu da anlatıldı ına göre (bkz. Ali İmran: 49, Maide: 110). Kur’an’ın her anlattığı gerçektir.” dendiğinde, bunun da gerçekten olduğunu, ya andı ını kabul etmek gerekir. Gelin görün ki, hangi dalı olursa olsun, “bilim”in kabul edebileceği türden olmadığı ortada.

- “Nuh, toplumu içinde tam 950 yıl kalmıştır.”

Kur’an’ın Tanrı’sı ant içerek bunun ger ekle ti ini bildiriyor. (Bkz: Ankebut: 14) Kur’an’ın anlatmasına göre Nuh, en az bu kadar yıl ya amı tır. Yani fazlası bile var. Olabilir mi bu?

Hiç kuşku duyulamaz ki tüm bilim dalları, buna da “Hayır!” der.

- “İslam  ncesi dönemde Araplar, kız çocuklarını diri diri g m yorlardı.”

Yorumculara göre, Tekvir suresinin “hangi g nahtan dolayı olduğu g m lene (di iye) sorulduğu zaman” anlamındaki 8. ve 9. ayetlerinde anlatılan budur. (Bkz: Tefsirler,  rne in, F.Razi, e’t-Tefsiru’l-Kebir, 31/69.)

Bunun da gerçek olamayacağı kesin. Bu gerçek olmuş olsaydı, Araplarda kadın bulunmazdı. O zaman o yörede insanlar  reyemezlerdi bile. Tersini düşünülebilir mi? Gerçeğe baktığımız zaman görürüz ki, Araplarda kadın yokluğu şöyle dursun, kadın çokluğu, nüfus fazlalığı vardır. Yani kız çocuklarının diri diri g m ld   , inanırlara s regelmi  ve yutturulagelmi  olan bir yalandan başka bir şey değildir.

Örnekler daha da sıralanabilir.

Ama gerek var mı?

Sonuç:

İslam'ın ana temellerine baktığımız zaman bir dolu yalan görürüz. Ancak bir şeyi görebilmek için ışık gerekiyor. Karanlıkta bir şey görülemez ve kolay kolay bulunamaz. Ele aldığımız konuların ışığı da kaynaklar ve belgelerdir. Bu ışık tuttuğu zaman her şey açığa çıkar. Elverir ki ışık kaynağının önüne engel konulmasın!

Kaynak: <http://site.mynet.com/ateizmorg1/yalan2.html>

<http://probablynogod.wordpress.com/2010/07/12/islamiyetin-temelindeki-yanlar-ii/>